

vendar, kakor sem prekanil tvojo gospodinjo za tisto lepo zdravilo. Le meni verjemi in čakaj, nemarnež!

Ko je prišel Kekec v izbo, je videl, da je volk resnično pregrizel močno vrv in se je tako oprostil neljubih vezi. In Kekec se je namrdnil in je postal jako slabe volje. Nekaj časa je hodil po izbi gori in doli in je pogledal tu pa tam prav hudo volka, ki je ležal pri vratih. Naposled pa se je potipal po jopiču in je vzel iz žepa stekleničico.

»Še je cela, še,« se je posmejal in je dejal stekleničico nazaj v žep. Potem pa je sedel k odprtemu okencu. Utaknil je v usta piščalko, pa je pričel svirati poskočno pesemco...

Jutranji sen.

*V sobici beli na mehko blazino
solnček ob zori smejati se jame
tiho porednež poljubček odzame,
deklici v spanju — in hoče v daljino ...*

*Solnček — ah, ti si! Ostani pri meni!
v hudem viharju sem begala v noči,
daleč sem tavela, sama v brezmoči,
v sivi krajini neznani, megleni ...*

*Črni oblaki so mi zagrinjala
v težkih zamakih pred mene spustili,
bele stezice so v temo zakrili,
jaz sem samotna na potu ostala ...*

*Solnček — ah, ti si! Ostani pri meni!
Burno uteši srca valovanje,
v sladke in lepe zazibljivi me sanje,
s toplimi žarki me zopet odeni!*

J. Klanšek.

